

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Ziółka

Protokolant: apl. radcowski J. A.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Iluminaty Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2019 roku sprawy **B. T. (1)**, oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. i w związku z art. 11 § 2 k.k., i sprawy **M. T.**, oskarżonej z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. i w związku art. 11 § 2 k.k.,

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońcę oskarżonej B. T. (1), przez Prokuratora Rejonowego w Chodzieży i przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 20 listopada 2018 roku sygnatura akt II K 205/17

uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Chodzieży do ponownego rozpoznania

/-/Małgorzata Ziółka/

UZASADNIENIE

B. T. (1) oskarżona została o to, że:

I. w okresie od 1 sierpnia 2011 roku do 16 września 2011 roku, w C., będąc pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. T. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.400 złotych w ten sposób, że za wiedzą i zgodą ustalonego mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu sporządziła umowę o dzieło z dnia 1 sierpnia 2011 roku, zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s C. a M. T. na włożenie i wklejenie wkładki foliowej do worka papierowego w ilości 20.000 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie w dniu 9 września 2011 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków i po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek nr dow. 785 do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczyli nieprawdę co do wykonania umowy, po czym pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 2.054 złotych, poświadczając z M. T. nieprawdę, co do przekazania pieniędzy M. T., czym działała na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

II. w okresie od 18 czerwca 2012 roku do 20 lipca 2012 roku, w C., będąc pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. T. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.340 złotych i w ten sposób, że za wiedzą i zgodą ustalonego mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu, sporządziła umowę o dzieło z dnia 18 czerwca 2012 roku, zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s C. a M. T. na włożenie i wklejenie wkładki foliowej do worka papierowego w ilości 19.500

sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonym mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie w dniu 2 lipca 2012 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków i po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek nr dow. 468 do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonym mężczyźnie pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczyli nieprawdę co do wykonania umowy, po czym pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 2.003 złotych, poświadczając z M. T. nieprawdę, co do przekazania pieniędzy M. T., czym działała na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

III. w okresie od 30 lipca 2012 roku do 27 sierpnia 2012 roku, w C., będąc pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. T. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.352 złotych w ten sposób, że za wiedzą i zgodną ustalonego mężczyzny pełniącego funkcję Prezesa Zarządu sporządziła umowę o dzieło z dnia 30 lipca 2012 roku, zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s C. a M. T. na włożenie i wklejenie wkładki foliowej do worka papierowego w ilości 19.600 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonym mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie w dniu 27 sierpnia 2012 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków i po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek nr dow. 598 do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonym mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczyli nieprawdę co do wykonania umowy, po czym pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 2.013 złotych, poświadczając z M. T. nieprawdę, co do przekazania pieniędzy M. T., czym działała na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

IV. w okresie od 13 maja 2013 roku do 7 czerwca 2013 roku, w C., będąc pracownikiem E. sp. z o.o. z/s C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. T. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1750 złotych w ten sposób, że za wiedzą i zgodną ustalonego mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu, sporządziła umowę o dzieło z dnia 13 maja 2013 roku, zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s C., a M. T. na złożenie worków w paczki, sklejenie banderoli i kartonów, włożenie paczek w banderole i spakowanie kartonów w ilości 17940 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonym mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd E. sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie w dniu 7 czerwca 2013 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków i po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek nr dow. 399 do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonym mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczyli nieprawdę co do wykonania umowy, po czym pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 1498 złotych, poświadczając z M. T. nieprawdę, co do przekazania pieniędzy M. T., czym działała na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

V. w okresie od 1 czerwca 2015 roku do 17 czerwca 2015 roku, w C., będąc pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. T. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1864 złotych w ten sposób, że za wiedzą i zgodną ustalonego mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu, sporządziła umowę o dzieło z dnia 1 czerwca 2015 roku numer (...), zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s C. a M. T. na złożenie worków zgodnie ze wzorem, skompletowanie i spakowanie paczki, włożenie paczek w kartony w ilości 11.400 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonym mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie w dniu 17 czerwca 2015 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków oraz po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu do sporządzenia dokumentów KW i wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonym mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w

którym poświadczyli nieprawdę co do wykonania umowy, po czym sporządziła dokument KW (...) a następnie pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 1596 złotych, poświadczając z M. T. na w/w rachunku i dokumencie KW nr 259/15 nieprawdę, co do wykonania umowy i przekazania pieniędzy M. T., czym działała na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

VI. w okresie od 22 czerwca 2015 roku do 22 lipca 2015 roku, w C., będąc pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z M. T. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2090,20 złotych w ten sposób, że za wiedzą i zgodną ustalonego mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu sporządziła umowę o dzieło z dnia 22 czerwca 2015 roku numer (...), zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s C. a M. T. na złożenie worków zgodnie ze wzorem, skompletowanie i spakowanie paczki, włożenie paczek w kartony w ilości 12780 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie w dniu 22 lipca 2015 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków oraz po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu do sporządzenia dokumentów KW i wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczyli nieprawdę co do wykonania umowy, po czym sporządziła dokument KW (...) a następnie pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 1789,20 złotych, poświadczając z M. T. na w/w rachunku i dokumencie KW nr 309/15 nieprawdę, co do wykonania umowy i przekazania pieniędzy M. T., czym działała na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

VII. w okresie od 3 sierpnia 2015 roku do 24 sierpnia 2015 roku, w C., będąc pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z M. T. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1285,40 złotych w ten sposób, że za wiedzą i zgodną ustalonego mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu, sporządziła umowę o dzieło z dnia 3 sierpnia 2015 roku numer (...), zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s C. a M. T. na złożenie worków zgodnie ze wzorem, skompletowanie i spakowanie paczki, włożenie paczek w kartony w ilości 7860 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie w dniu 24 sierpnia 2015 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków oraz po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu do sporządzenia-dokumentów KW i wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczyli nieprawdę co do wykonania umowy, po czym sporządziła dokument KW (...) a następnie pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 1100,40 złotych, poświadczając z M. T. na w/w rachunku i dokumencie KW numer 365/15 nieprawdę, co do wykonania umowy i przekazania pieniędzy M. T., czym działała na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

przy czym B. T. (1) czynów tych dopuściła się działając w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

Natomiast **M. T.** oskarżona została o to, że:

I. w okresie od 1 sierpnia 2011 roku do 16 września 2011 roku, w C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z B. T. (1), pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez B. T. (1) doprowadzili (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.400 złotych w ten sposób, że B. T. (1) za wiedzą i zgodną ustalonego mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu, sporządziła umowę o dzieło z dnia 1 sierpnia 2011 roku, zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s C. a M. T. na włożenie i wklejenie wkładki foliowej do worka papierowego w ilości 20.000 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie w dniu 9 września 2011 roku B. T. (1), będąc

osobą upoważnioną do sporządzania rachunków i po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek nr dow. 785 do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia innemu ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczyli nieprawdę co do wykonania umowy, po czym B. T. (1) pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 2.054 złotych, poświadczając z M. T. nieprawdę, co do przekazania pieniędzy M. T., czym działały na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

II. w okresie od 18 czerwca 2012 roku do 20 lipca 2012 roku, w C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z B. T. (1), pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C. i ustalonym mężczyzną i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez B. T. (1), doprowadzili (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.340 złotych w ten sposób, że B. T. (1) za wiedzą i zgodną ustalonego mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu, sporządziła umowę o dzieło z dnia 18 czerwca 2012 roku, zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s C. a M. T. na włożenie i wklejenie wkładki foliowej do worka papierowego w ilości 19.500 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie B. T. (1) w dniu 2 lipca 2012 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków i po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek nr dow. 468 do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia, ustalonemu mężczyźnie pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczyli nieprawdę co do wykonania umowy, po czym B. T. (1) pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 2.003 złotych, poświadczając z M. T. nieprawdę, co do przekazania pieniędzy M. T., czym działały na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

III. w okresie od 30 lipca 2012 roku do 27 sierpnia 2012 roku, w C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z B. T. (1), pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez B. T. (1), doprowadzili (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.352 złotych w ten sposób, że B. T. (1), za wiedzą i zgodną ustalonego mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu, sporządziła umowę o dzieło z dnia 30 lipca 2012 roku, zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s C. a M. T. na włożenie i wklejenie wkładki foliowej do worka papierowego w ilości 19.600 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C., co do prawdziwości w/w umowy, a następnie w dniu 27 sierpnia 2012 roku B. T. (1), będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków i po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek nr dow. 598 do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczyli nieprawdę co do wykonania umowy, po czym B. T. (1) pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 2.013 złotych, poświadczając z M. T. nieprawdę, co do przekazania pieniędzy M. T., czym działały na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

IV. w okresie od 13 maja 2013 roku do 7 czerwca 2013 roku, w C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z B. T. (1), pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez B. T. (1), doprowadzili (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1750 złotych w ten sposób, że B. T. (1), za wiedzą i zgodną ustalonego mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu, sporządziła umowę o dzieło z dnia 13 maja 2013 roku, zawartą rzekomo pomiędzy E. sp. z o.o. z/s C. a M. T. na złożenie worków w paczki, sklejenie banderoli i kartonów, włożenie paczek w banderole i spakowanie kartonów w ilości 17940 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie B. T. (1) w dniu 7 czerwca 2013 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków i po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek nr dow. 399 do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczyli nieprawdę co do wykonania umowy, po czym B. T. (1) pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 1498

złotych, poświadczając z M. T. nieprawdę, co do przekazania pieniędzy M. T., czym działały na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

V. w okresie od 1 czerwca 2015 roku do 17 czerwca 2015 roku, w C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z B. T. (1), pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez B. T. (1), doprowadzili (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1864 złotych w ten sposób, że B. T. (1), za wiedzą i zgodną ustaloną mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu, sporządziła umowę o dzieło z dnia 1 czerwca 2015 roku numer (...), zawartą rzekomo pomiędzy E. sp. zo.o. z/s C. a M. T. na złożenie worków zgodnie ze wzorem, skompletowanie i spakowanie paczki, włożenie paczek w kartony w ilości 11.400 sztuk, którą przedłożyła do podpisu Prezesowi Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie B. T. (1) w dniu 17 czerwca 2015 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków oraz po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu do sporządzenia dokumentów KW i wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczili nieprawdę co do wykonania umowy, po czym B. T. (1) sporządziła dokument KW (...), a następnie pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 1596 złotych, poświadczając z M. T. na w/w rachunku i dokumencie KW numer 259/15 nieprawdę, co do wykonania umowy i przekazania pieniędzy M. T., czym działały na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

VI. w okresie od 22 czerwca 2015 roku do 22 lipca 2015 roku, w C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z B. T. (1), pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez B. T. (1), doprowadzili (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2090,20 złotych w ten sposób, że B. T. (1) za wiedzą i zgodną ustaloną mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu, sporządziła umowę o dzieło z dnia 22 czerwca 2015 roku numer (...), zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s C. a M. T. na złożenie worków zgodnie ze wzorem, skompletowanie i spakowanie paczki, włożenie paczek w kartony w ilości 12780 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie B. T. (1) w dniu 22 lipca 2015 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków oraz po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu do sporządzenia dokumentów K i wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczili nieprawdę co do wykonania umowy, po czym B. T. (1) sporządziła dokument KW (...) a następnie pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 1789,20 złotych, poświadczając z M. T. na w/w rachunku i dokumencie KW nr 309/15 nieprawdę, co do wykonania umowy i przekazania pieniędzy M. T., czym działały na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.,

VII. w okresie od 3 sierpnia 2015 roku do 24 sierpnia 2015 roku, w C. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z B. T. (1), pracownikiem (...) sp. z o.o. z/s C. i ustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez B. T. (1), doprowadzili (...) sp. z o.o. z/s C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1285,40 złotych w ten sposób, że B. T. (1), za wiedzą i zgodną ustaloną mężczyzny, pełniącego funkcję Prezesa Zarządu, sporządziła umowę o dzieło z dnia 3 sierpnia 2015 roku numer (...), zawartą rzekomo pomiędzy (...) sp. z o.o. z/s w C. a M. T. na złożenie worków zgodnie ze wzorem, skompletowanie i spakowanie paczki, włożenie paczek w kartony w ilości 7860 sztuk, którą przedłożyła do podpisu ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, wprowadzając w błąd (...) sp. z o.o. z/s C. co do prawdziwości w/w umowy, a następnie B. T. (1) w dniu 24 sierpnia 2015 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania rachunków oraz po ich zatwierdzeniu przez Prezesa Zarządu do sporządzenia dokumentów KW i wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła rachunek do przedmiotowej umowy o dzieło i przedłożyła go do zatwierdzenia ustalonemu mężczyźnie, pełniącemu funkcję Prezesa Zarządu, w którym poświadczili nieprawdę co do wykonania umowy, po czym B. T. (1) sporządziła dokument KW (...) a następnie pobrała z kasy (...) sp. z o.o. z/s C. kwotę 1100,40

złotych, poświadczając z M. T. na w/w rachunku i dokumencie KW nr 365/15 nieprawdę, co do wykonania umowy i przekazania pieniędzy M. T., czym działały na szkodę (...) sp. z o.o. z/s C., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k. w związku z art. 11§ 2 k.k.,

przy czym M. T. czynów tych dopuściła się działając w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k.

(akt oskarżenia – karty 365 – 372 akt II K 205/17)

Wyrokiem z dnia 20 listopada 2018 roku, sygnatura akt II K 205/17, Sąd Rejonowy w Chodzieży uniewinnił B. T. (1) od czynów zarzucanych jej w punktach I, II, III i IV aktu oskarżenia.

Tymże samym wyrokiem Sąd Rejonowy w Chodzieży, w ramach oskarżenia opisanego w punkcie V aktu oskarżenia, a dotyczącego B. T. (1), uznaje B. T. (1) za winną tego, że w dniu 17 czerwca 2015 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania dokumentów KW i wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła dokument KW (...) poświadczając na wskazanym dokumencie KW nr 259/15 nieprawdę przekazania pieniędzy M. T., podczas, gdy taka sytuacja wypłaty pieniędzy nie miała miejsca i kwalifikując to jako przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k., a w ramach oskarżenia opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia i dotyczącego B. T. (1), uznaje B. T. (1) za winną tego, że w dniu 22 lipca 2015 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania dokumentów KW i wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła dokument KW (...) poświadczając na wskazanym dokumencie KW nr 309/15 nieprawdę, co do wykonania umowy i przekazania pieniędzy M. T., podczas, gdy taka sytuacja wypłaty pieniędzy nie miała miejsca i kwalifikując to jako przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k., natomiast w ramach oskarżenia opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia i dotyczącego B. T. (1), uznaje B. T. (1) za winną tego, że w dniu 24 sierpnia 2015 roku, będąc osobą upoważnioną do sporządzania dokumentów KW i wypłaty pieniędzy z kasy spółki, sporządziła dokument KW (...) poświadczając na wskazanym dokumencie KW nr 365/15 nieprawdę, co do wykonania umowy i przekazania pieniędzy M. T., podczas, gdy taka sytuacja wypłaty pieniędzy nie miała miejsca i kwalifikując to jako przestępstwo z art. 271 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k., jednocześnie przyjmując, że czynów opisanych punktach V, VI i VII, to jest przestępstw z art. 271 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k., B. T. (1) dopuściła się działając w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k., Sąd Rejonowy warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej na okres 2 lat próby, jednocześnie uniewinniając oskarżoną od zarzutów z art. 286 § 1 k.k. opisanych w punktach V, VI i VII aktu oskarżenia. Nadto, na podstawie art. 67 § 3 k.k. w związku z art. 39 pkt 7 k.k., Sąd Rejonowy orzekł od oskarżonej B. T. (1) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 złotych,

Powyższym wyrokiem z dnia 20 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy w Chodzieży uniewinnił M. T. od czynów zarzucanych jej w punktach I-VII aktu oskarżenia, a dotyczących jej osoby, obciążając Skarb Państwa kosztami procesu dotyczącymi M. T..

Natomiast na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 629 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonej B. T. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, to jest wydatki w kwocie 60 złotych i opłatę w kwocie 80 złotych.

(wyrok – karty 624 – 634, pisemne uzasadnienie wyroku – karty 644 – 659 akt II K 205/17)

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońca oskarżonej B. T. (1), Prokurator Rejonowy w Chodzieży i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) sp. z o.o. z/s C..

Obrońca oskarżonej B. T. (1) zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 20 listopada 2018 roku w części dotyczącej uznania tej oskarżonej winną popełnienia przestępstw z art. 271 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k., zarzucając obrazę prawa materialnego, to jest art. 271 § 1 k.k., polegającą na błędnej wykładni tego przepisu i zastosowanie normy z niego wynikającej do oceny czynów oskarżonej, co skutkowało przyjęciem, że B. T. (1) poświadczyła w dokumentach „kasa wypłaci” nieprawdę w rozumieniu tegoż artykułu, podczas gdy sporządzone przez nią druki KW nie posiadają cech dokumentów, co do których oskarżona mogłaby dopuścić się fałszerstwa intelektualnego.

W konsekwencji powyższego zarzutu obrońca oskarżonej B. T. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od czynów zarzucanych jej w punktach V, VI i VII aktu oskarżenia.

(apelacja obrońcy oskarżonej B. T. (1) – karty 685 – 687 akt II K 205/17)

Prokurator Rejonowy w Chodzieży zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 20 listopada 2018 roku w całości odnośnie obu oskarżonych, zarzucając temu wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest przepisów art. 167 k.p.k., 193 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa na okoliczność ustalenia czy i które podpisy złożone na dokumentach w postaci umów o dzieło, rachunkach i dyspozycjach wypłaty (dokumenty KW), opisanych w zarzutach postawionych obu oskarżonym w akcie oskarżenia, zostały nakreślone przez M. T., a które przez B. T. (1), co skutkowało niezasadnym uniewinnieniem M. T. od wszystkich zarzucanych jej przestępstw, niezasadnym uniewinnieniem B. T. (1) od przestępstw zarzucanych jej w punktach I – IV aktu oskarżenia, jak i niezasadną zmianą opisu czynów, zarzucanych jej w punktach V – VII aktu oskarżenia, oraz w konsekwencji ich kwalifikacji,
2. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k., art. 413 § 1 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k.,
3. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 12 k.k. i 91 § 1 k.k., poprzez ich niezasadne zastosowanie do opisu czynów przypisanych oskarżonej B. T. (1) w punkcie 2 zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji powyższych zarzutów Prokurator Rejonowy w Chodzieży wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

(apelacja Prokuratora Rejonowego w Chodzieży – karty 665 – 676 akt II K 205/17)

Również pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 20 listopada 2018 roku w całości odnośnie obu oskarżonych, zarzucając temu wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 k.p.k. w związku z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.,
2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zapadłego orzeczenia,
3. a w przypadku nie podzielenia powyższych zarzutów, z daleko posuniętej ostrożności, także obrazę prawa materialnego, to jest art. 66 § 1 k.k., poprzez uznanie za nieznaczną społeczną szkodliwość czynów, przypisanych oskarżonej B. T. (1).

W konsekwencji postawionych zarzutów pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

(apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – karty 699 – 706v akt II K 205/17)

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 sierpnia 2019 roku apelujący wnosili jak w pisemnych apelacjach oraz o nieuwzględnienie apelacji strony przeciwnej, a drugi pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, jako najistotniejszy, podniósł zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, będący konsekwencją błędnej oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji, który nie uczynił tego w sposób swobodny, lecz dowolny, oraz także wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

(protokół rozprawy apelacyjnej – karty 745 – 746 akt II K 205/17)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione w niniejszej sprawie apelacje spowodowały kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku, w efekcie której Sąd Okręgowy dostrzegł takie uchybienia Sądu I instancji, zaakcentowane także w apelacjach przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, które skutkowały wnioskiem, iż wyrok Sądu I instancji w takiej postaci i z takim pisemnym uzasadnieniem ostać się nie może, stąd rozstrzygnięcie o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zanim Sąd Okręgowy odniesie się do zaskarżonego wyroku i wywiedzionych apelacji, uważa za stosowne na wstępie przypomnieć, że wniesienie środka odwoławczego, niezależnie od jego granic i zakresu, każdorazowo obliguje sąd odwoławczy do zbadania ewentualności wystąpienia uchybień, o jakich mowa w art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie stwierdził wskazanych tam uchybień, a zarzutów co do ich występowania nie formułowali również apelujący.

W pierwszej kolejności Sąd Odwoławczy przypomina, iż w myśl art. 2 § 2 k.p.k., wyrażającego zasadę prawdy materialnej, podstawą wszelkich rozstrzygnięć sądu w procesie karnym powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne. Dyrektywa wynikająca ze wskazanego przepisu prawa nakazuje prowadzić postępowanie w taki sposób, aby ustalenia faktyczne były zbliżone do prawdy w takim stopniu, w jakim jest to możliwe. Jeżeli tak, to punktem wyjścia dla podjęcia rozważań, czy danemu oskarżonemu można przypisać sprawstwo i winę w zakresie czynu zarzucanego w akcie oskarżenia, stanowi prawidłowo ustalony przez sąd rozstrzygający stan faktyczny konkretnej sprawy. Nie budzący zaś wątpliwości stan faktyczny sprawy może zostać ustalony jedynie wówczas, gdy sąd rozstrzygający kompleksowo przeprowadzi postępowanie dowodowe, a następnie dokona, w myśl z art. 7 k.p.k., prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Ustawa Kodeks postępowania karnego zakazuje domniemywania winy, stanowiąc jednoznacznie w art. 5 § 1 k.p.k., że oskarżonego uważa się za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. Z tego jasno zatem wynika, że do stwierdzenia winy niezbędne jest udowodnienie oskarżonemu, że popełnił zarzucany mu czyn zabroniony. Powyższa reguła znajduje swoją konkretyzację w art. 424 § 1 punkt 1 k.p.k., stanowiącym, że uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wyrok skazujący może zatem zostać wydany jedynie wówczas, gdy sąd rozstrzygający kompleksowo przeprowadzi postępowanie dowodowe, następnie dokona, w myśl z art. 7 k.p.k., swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i, na podstawie jej wyników, ustali nie budzący wątpliwości stan faktyczny sprawy.

Odnosząc powyższe uwagi teoretyczne na grunt niniejszej sprawy Sąd II instancji podnosi, iż Sąd Rejonowy nie dość, że nie przeprowadził pełnego postępowania dowodowego, nie dość, że ocenił zgromadzony materiał dowodowy z naruszeniem zasady, zawartej w art. 7 k.p.k., to również wydając zaskarżony wyrok niewątpliwie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych.

Przypomnieć należy, iż błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów, wynikających z art. 7 k.p.k.. (T. Grzegorzcyk, Komentarz do art. 438 kodeksu postępowania karnego (Dz.U.97.89.555), [w:] T. Grzegorzcyk, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze, 2003, wyd. III.)

Natomiast przekonanie sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. tylko wtedy, kiedy spełnione są warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 par. 2 k.p.k.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uzasadnienia przekonania sądu (art. 424 par. 1 pkt 1 k.p.k.). (por. wyrok SN 23 lipca 2003 roku, sygnatura akt V KK 375/02, Prokuratura i Prawo z 2004, Nr 1, poz. 6).

W kontekście powyższego zauważyć należy, iż zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest obciążony obydwoma rodzajami błędów w ustaleniach faktycznych – błędem braku i błędem dowolności. Sąd Rejonowy zaniechał bowiem przeprowadzenia dowodów, istotnych dla ustalenia stanu faktycznego sprawy, a ocena przeprowadzonych dowodów została dokonana z naruszeniem wyrażonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny i w konsekwencji w znacznej części ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy w sposób nie odpowiadający zasadzie wyrażonej w art. 2 § 2 k.p.k., czyli dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych.

Przechodząc do szczegółów Sąd Okręgowy zauważa, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż w sprawie niniejszej zaprezentowane zostały dwie wersje wydarzeń.

Pierwsza wersja, zaprezentowana przez obie oskarżone oraz świadka T. W. (1) i członków jego rodziny.

Druga natomiast wersja, zaprezentowana została przez P. T., E. J., R. W. i A. F..

Wobec zatem istnienia dwóch, jakże odmiennych, wersji zdarzeń, dotyczących zarzutów postawionych obu oskarżonym, rolą Sądu I instancji było wykazanie się daleko idącą dociekliwością, mającą na celu jednoznaczne potwierdzenie jednej z zaprezentowanych wersji przedmiotowego zdarzenia.

Niestety Sąd Rejonowy nie sprostął powyższemu.

Sąd II instancji podnosi, iż w sprawie niniejszej nie budzi wątpliwości fakt, że umowy o dzieło wymienione w zarzutach, postawionych obu oskarżonym, były umowami pozornymi, ponieważ M. T. nigdy dla firmy (...) nie wykonywała prac w nich opisanych. Dokumenty KW, wystawione na podstawie tych pozornych umów, dokumentowały wypłatę wynagrodzenia oskarżonej M. T. za wykonaną jakoby pracę, którego to wynagrodzenia nigdy nie otrzymała.

Powyższe ustalenia Sądu I instancji znajdują potwierdzenie w zgromadzonym na tę okoliczność materiale dowodowym, w tym w szczególności w znajdujących się w aktach dokumentach.

Niestety w pozostałym zakresie, tak ustalenia Sądu Rejonowego, jak ocena przeprowadzonych w sprawie dowodów, budzi wątpliwości.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że wypłata wynagrodzenia oskarżonej B. T. (1) poprzez zawieranie pozornych umów o dzieło z jej matką jest po prostu nieprzekonywująca i bezsensowna. W tym czasie oskarżona B. T. (1) miała zarejestrowaną na siebie działalność gospodarczą i można było zaoszczędzić koszty obsługi jej płacy (argument oskarżonej B. T.) poprzez zawarcie z nią umowy o dzieło, co byłoby prostsze i legalne. Zastrzeżenia Sądu Okręgowego budzi także w ogóle fakt konieczności wypłacania oskarżonej B. T. (1) wynagrodzenia za pracę w nadgodzinach, na co wskazuje wynik procesu pomiędzy tą oskarżoną a oskarżycielem posiłkowym w Sądzie Pracy właśnie o zapłatę wynagrodzenia za prace w nadgodzinach i to dotyczący okresu objętego postawionymi B. T. (1) zarzutami karnymi.

Również rozwiązywanie problemu ujemnego bilansu poprzez zawieranie pozornych umów z matką oskarżonej B. T. (1) budzi wątpliwości, zwłaszcza w zakresie motywacji do udziału w tym procederze P. T.. Tym bardziej że to oskarżona B. T. (1), jako księgowa, odpowiedzialna była za bilans spółki, a w konsekwencji była żywotnie zainteresowana rozwiązaniem tego problemu, gdyż ujemny bilans spółki obciążał przede wszystkim właśnie ją.

Nadto Sąd Okręgowy podnosi, że jego zastrzeżenia wzbudziła również dokonana przez Sąd I instancji ocena osobowego materiału dowodowego w postaci zeznań świadków P. T., E. J., R. W. i A. F., a także wyjaśnień obu oskarżonych i zeznań członków rodziny W..

Sąd I instancji odmówił wiary pierwszej grupie osób, jedynie dlatego, że P. T. jest w konflikcie z oskarżoną B. T. (1), a E. J., R. W. i A. F. są nadal pracownikami oskarżyciela posiłkowego.

W tym miejscu Sąd II instancji przypomina, iż w polskiej procedurze karnej nie jest dopuszczalne wartościowanie zeznań świadków w zależności od zajmowanej przez nich pozycji społecznej, pełnionej funkcji publicznej, czy też w

zależności od pokrewieństwa, czy znajomości świadka ze stroną postępowania. Dowód z zeznań świadka podlega takiej samej ocenie, jak każdy inny, a zatem przy uwzględnieniu reguły o której mowa w art. 7 k.p.k. Nieuzasadnione jest przy tym doszukiwanie się w zeznaniach świadków nieprawdy, póki nie pojawią się powody do takiej podejrzliwości. Zwykłą normą postępowania wszystkich ludzi, nie tylko sędziów, jest wierzyć każdemu w to, co mówi, chyba że okaże się, iż ktoś na to zaufanie nie zasługuje (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 27 stycznia 1994 roku, sygnatura akt II AKr 243/93).

Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż dokonana w ten sposób, przez Sąd I instancji, ocena wskazanego materiału dowodowego byłaby uzasadniona, ale jedynie w sytuacji, gdyby sąd rozstrzygający przedstawił racjonalne i przekonujące argumenty, które legły u podstaw takowej decyzji.

Tymczasem, zdaniem Sądu Okręgowego, równie wątpliwa i nieprzekonywująca jest decyzja Sądu I instancji o uznaniu wyjaśnień obu oskarżonych za wiarygodne, gdyż przecież, co naturalne, obie są zainteresowane przedstawieniem siebie w korzystnym świetle, a P. T. w negatywnym, po to by to właśnie jego obciążyć całkowicie odpowiedzialnością za nieprawidłowości w E.. Jak słusznie przy tym w swej apelacji zauważa Prokurator Rejonowy z Chodzieży, wyjaśnienia obu oskarżonych są ze sobą sprzeczne, a sprzeczności te nie zostały przez Sąd I instancji rozstrzygnięte i brak odniesienia do tych sprzeczności w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Natomiast świadkowie z rodziny W., nad którymi wisi perspektywa postawienia podobnych zarzutów, co w niniejszej sprawie, żywotnie są zainteresowani zrzuć odpowiedzialności na kogo innego niż T. W. (2). Ten ostatni też miał zarejestrowaną własną działalność gospodarczą i również w jego przypadku można było zaoszczędzić koszty obsługi jego płacy poprzez zawarcie z nim umowy o dzieło, co byłoby prostsze i legalne, zamiast zawierać pozorne umowy z członkami jego rodziny. Nadto zeznania T. W. (2) pozostają w oczywistej sprzeczności z zeznaniami świadka B. M., gdy tymczasem Sąd I instancji zeznania obu tych osób uznał za szczerze i prawdziwe. Wreszcie te szczerze i prawdziwe zeznania T. W. (2) pozostają w oczywistej sprzeczności z poczynionym przez Sąd I instancji ustaleniem, iż to jedynie prezes P. T. brał udział w procederze zawierania pozornych umów o dzieło z członkami rodzin pracowników E..

W tym miejscu Sąd Odwoławczy podnosi, iż nie przesądza w żaden sposób o wartości dowodowej omawianego powyżej osobowego materiału dowodowego, a jedynie zwraca uwagę na nielogiczność jego oceny, przynajmniej przy uwzględnieniu argumentacji zawartej na tę okoliczność w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wskazać też należy, że w żaden sposób nie wykazano, jaki interes w tych pozornych umowach o dzieło i nieprawdziwych dowodach KW miały mieć prezes spółki P. T., który – co jest normalne i naturalne – powinien działać w interesie spółki, a tymczasem, co wynika z ustaleń Sądu I instancji, nie wiadomo dlaczego działał li tylko w interesie B. T. (1), narażając się przy tym bezsensownie na odpowiedzialność karną. Tymczasem rzekome oszczędności nie były tego rzędu, aby narażać się na odpowiedzialność karną oraz ewentualny szantaż ze strony osób, biorących udział w tym procederze. Po co też w to wszystko, zbędnie rozszerzając krąg osób zamieszanych, włączono członków rodzin B. T. (1) i T. W. (2).

Tych okoliczności w ogóle nie rozważał Sąd I instancji, gdyż nie ma o tym mowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Tymczasem, zdaniem Sądu Okręgowego, są to istotne okoliczności pozwalające racjonalnie ocenić wiarygodność twierdzeń oskarżonych i świadków co do roli P. T..

Przypomnieć też w tym miejscu należy, iż pisemne uzasadnienie wyroku jest przedstawieniem motywów rozstrzygnięć zawartych w części dyspozytywnej wyroku i składa się z trzech zasadniczych części, zawierających uzasadnienie strony faktycznej (art. 424 § 1 punkt 1 k.p.k.), prawnej (art. 424 § punkt 2 k.p.k.) oraz kary, środków karnych i innych rozstrzygnięć (art. 424 § 2 k.p.k.). Taka budowa uzasadnienia odpowiada prawidłom logiki i potrzebom procesowym, a więc najpierw fakty, potem dowody, a w końcu subsumowanie faktów pod ustawę karną i wymiar kary.

Jeżeli zatem Sąd I instancji nie zawarł w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w części odnoszącej się do dowodów, racjonalnej i przekonującej oceny części zeznań świadków, to niewątpliwie naruszył dyspozycję art. 424

k.p.k., co zresztą znacznie utrudniło przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. Podkreślić przy tym należy, że dwukrotnie przedłużano termin do sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

Reasumując powyższe Sąd Okręgowy stwierdza, iż Sąd Rejonowy nie wykazał się w niniejszej sprawie dążeniem do wykrycia prawdy materialnej, nie zebrał pełnego materiału dowodowego w niniejszej sprawie, nie dokonał gruntownej i rzetelnej analizy zebranego materiału dowodowego, nie wykazał się inicjatywą dowodową, w konsekwencji poczynił, przynajmniej na chwilę obecną, wątpliwe ustalenia w zakresie stanu faktycznego sprawy, którym można przedstawić zarzut niepełności oraz dowolności, a wreszcie sporządził uzasadnienie, które – pomimo dwukrotnego przedłużania czasu na jego sporządzenie – w znacznej części nie odpowiada wymogom określonym w art. 424 § 1 k.p.k., nie pozwalając na merytoryczną kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Przede wszystkim zaś brak jest wskazania w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego dowodów jednoznacznie wykluczających, bądź potwierdzających wersję którejkolwiek ze stron niniejszego postępowania.

Wreszcie na koniec Sąd Okręgowy wskazuje na inne błędy w zaskarżonym wyroku.

Zaskarżony wyrok jest wewnętrznie sprzeczny. Sąd I instancji uniewinnił oskarżoną B. T. (1) od czterech pierwszych zarzutów, pomimo iż również w tych czterech przypadkach sporządzała w konkretnym dniu dokument KW, poświadczając na wskazanym dokumencie KW nieprawdę co do przekazania pieniędzy M. T., podczas, gdy taka sytuacja wypłaty pieniędzy tej osobie nie miała miejsca. Wreszcie Sąd I instancji w ogóle nie rozważał kwestii współprawstwa bądź chociażby pomocnictwa oskarżonej M. T., która przecież doskonale wiedziała, że jej córka pracuje w E. jako księgowa, że umowy o dzieło podpisywane przez nią są pozorne i że nigdy nie otrzymała pieniędzy, których odbiór potwierdzała na dokumentach KW, a zatem jej całkowite uniewinnienie jest co najmniej przedwczesne.

Z niezrozumiałych dla Sądu Okręgowego przyczyn, Sąd Rejonowy, zmieniając opis i kwalifikację przypisanych oskarżonej B. T. (1) trzech czynów, zawarł w stosownym punkcie swojego wyroku formułę, iż uniewinnia ją od zarzutów z art. 286 § 1 k.k. opisanych w punktach V, VI i VII. Tymczasem w sytuacji, gdy zarzucany czyn wyczerpuje znamiona więcej niż jednego przepisu, czyli ma miejsce kumulatywna kwalifikacja (jeden czyn wyczerpuje znamiona dwóch przepisów prawa materialnego), to w przypadku zmiany opisu czynu i uznania, iż prawidłowa jest kwalifikacja tylko z jednego przepisu prawa materialnego, wskazuje się poprawną kwalifikację bez formuły o uniewinnieniu odnośnie wyeliminowanego przepisu prawa materialnego. Rację ma prokurator w swej apelacji, że tego rodzaju konstrukcja, jak w zaskarżonym wyroku, jest niejednoznaczna i budzi wątpliwości interpretacyjne w zakresie tego jakie jest w swej istocie rozstrzygnięcie sądu, stanowiąc obrazę art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k.

Równie niezrozumiałe jest dla Sądu Okręgowego to, że Sąd Rejonowy trzy czyny jednostkowe, przypisane oskarżonej B. T. (1) w zaskarżonym wyroku, uznał za czyny ciągłe w rozumieniu art. 12 k.k.

Podkreślić należy, iż tzw. czyn ciągle winien, zgodnie z definicją, zawierać co najmniej dwa zachowania, podjęte w krótkim odstępie czasu, w z góry powziętym zamiarze. Tymczasem Sąd Rejonowy za czyny ciągłe uznał trzy pojedyncze zachowania oskarżonej polegające na sporządzeniu w konkretnym dniu dokumentu KW i poświadczeniu na wskazanym dokumencie KW nieprawdy co do przekazania pieniędzy M. T., podczas, gdy taka sytuacja wypłaty pieniędzy nie miała miejsca. Nadto, Sąd Rejonowy nie ustalił, że wszystkie przypisane oskarżonej zachowania były podjęte ze z góry powziętym zamiarem i w krótkim odstępie czasu. Sąd I instancji w ogóle nie prowadził postępowania dowodowego celem ustalenia tych okoliczności i nie rozpatrywał kwestii spełnienia przesłanek z art. 12 k.k. w uzasadnieniu wyroku. Zasadny jest zatem zarzut apelacji prokuratora obrazy prawa materialnego w postaci art. 12 k.k.

Na marginesie, Sąd Okręgowy zwraca także uwagę, iż instytucja ciągu przestępstw, określonego w art. 91 § 1 k.k., związana jest ściśle z orzekaniem kary, tymczasem Sąd I instancji zastosował ją warunkowo umarzając postępowanie, w żaden sposób nie uzasadniając takiej konstrukcji swego rozstrzygnięcia.

Odnosnie zaś apelacji obrońcy oskarżonej B. T. (1), to Sąd Okręgowy krótko stwierdza, iż nie zgadza się z jego stanowiskiem, iż dokument KW nie ma cech dokumentu, co do którego można by dokonać fałszerstwa intelektualnego. Oczywiście, na obecnym etapie, Sąd Okręgowy nie przesądza o ostatecznym rozstrzygnięciu, kończącym postępowanie

w niniejszej sprawie, jednak wskazuje, że równie liczne, co zacytowane przez obrońcę, są orzeczenia sądów różnych instancji prezentujące odmienne stanowisko.

W ocenie Sądu II instancji wszystkie powyższe uchybienia bez wątpienia miały istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia i dlatego Sąd Okręgowy uznał, iż wyrok ten należy uchylić, zaś sprawę niniejszą przekazać Sądowi Rejonowemu w Chodzieży do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd Rejonowy winien przede wszystkim uzupełnić postępowanie dowodowe o nowe dowody, to jest przede wszystkim z akt sprawy dotyczącej powództwa oskarżonej B. T. (1) przeciwko oskarżycielowi posiłkowemu o należne jej wynagrodzenie, a także o zeznania świadka M. Ś., na którego Sąd I instancji powołuje się w swoim uzasadnieniu, a którego zeznania nie są wymienione pośród dowodów, będących podstawą poczynionych ustaleń faktycznych. Jednoznacznie też należy wyjaśnić kwestię podpisów składanych na umowach o dzieło, dokumentach KW i potwierdzeniach wypłat przez obie oskarżone poprzez ich dokładne na tę okoliczność przesłuchanie i rozstrzygnięcie wówczas, czy niezbędne jest przeprowadzanie dowodu z opinii grafologicznej, której brak jest jednym z zrzutów apelacji prokuratora. Konieczne jest także jednoznaczne ustalenie, czy pieniądze, których dotyczą zarzuty I – IV aktu oskarżenia należały się oskarżonej B. T. (1), co w świetle sprawy przez Sądem Pracy budzi wątpliwości, i jedynie zostały jej wypłacone w niewłaściwej formie, gdyż w tym względzie prokurator (karta 6 jego apelacji – wers 10 i 11 od dołu) i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej nie są zgodni. Jest to konieczne dla rozstrzygnięcia czy doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki (...) czy też nie, a także czy oskarżone działały w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez oskarżoną B. T. (1). Wreszcie, z tych samych powodów, konieczne jest także ustalenie, czy rzeczywiście wystąpił w spółce (...) bilans ujemny i rzeczywiście odpowiedzialną za to była oskarżona B. T. (1), czy też był to jedynie kolejny pretekst dla tej oskarżonej wyprowadzania pieniędzy ze spółki na jej szkodę.

Niezbędne jest także ustalenie kwestii sprawstwa, współsprawstwa bądź pomocnictwa M. T., gdyż niewątpliwie wiedziała ona na jakim stanowisku zatrudniona jest jej córka i udział tej oskarżonej w procedurze zawierania pozornych umów o dzieło i w potwierdzaniu dokonywanych wypłat miał miejsce.

Po ponownym zaś przeprowadzeniu postępowania sądowego, Sąd Rejonowy winien dokonać wnikliwej oceny całego materiału dowodowego, mając także na uwadze argumenty przedstawione w apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, i rozważyć, czy materiał ten pozwala na uznanie oskarżonych B. T. (1) i M. T. za winne dokonania zarzucanych im czynów, czy też nie, ewentualnie stosownie zmieniając opis poszczególnych czynów i ich kwalifikację, bądź też częściowo lub w całości uniewinniając oskarżone.

Sporządzając zaś pisemne uzasadnienie wydanego wyroku, Sąd Rejonowy winien uczynić to zgodnie z określonymi w art. 424 k.p.k. wymogami, dokładnie i szczegółowo przedstawić dokonaną przez siebie ocenę materiału dowodowego, ustalony na jej podstawie stan faktyczny, subsumpcję ustaleń faktycznych pod stosowny przepis prawa materialnego oraz ewentualnie wymierzoną oskarżonym karę, to jest jej rodzaj i wysokość tak, aby rozpoznając ewentualne przyszłe apelacje, Sąd Odwoławczy mógł dokonać oceny prawidłowości rozumowania Sądu I instancji.

/Małgorzata Ziolecka/